

DIGNUS EST AGNUS, QUI OCCISUS EST, ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM. Apoc. V. 12.

IN PACE IN IPSUM
DORMIAM ET QUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA
ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM
ET TURTUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM

V. ÉVF. 1904 8. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA
A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMDA R. T.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO
SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES.
PARCE POPULO TUO.

ECCE PANIS ANGELO-
RUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FLORUM.
ELECTORUM CONSERVASTI CUJUS NON SUM DIGNUS...

ÖRÖKI MŰHÁZÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Isten felé. — Imádjuk Őt áldozatos lélekkel! — Engesztelő szentáldozás a tanuló ifjuság körében. — Lambertini Imelda. — Szűz Mária nevenapján. — A francia egyházüldözés és az Eucharisztia. — Szent Paczifik. — A szegény templomok segítése dicsőítő áldozat. — Istennel nem lehet tréfálni. — De én is tudok ám! — Erős akarat és hősi bátorság. — Kései gyümölcs. — A gyakori szentáldozás azoknál, kik testileg vagy lelkileg szenvednek. — Ágnes. — Kimutatás a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1904-dik évben ajándékozott tárgyakról. — Oltáregyesületi ügyek. Elmélkedés a legfőbb Oltáriszentségről. — Hirdetések.

ISTEN FELÉ

A MADÁR az ég felé repül, az emberi lélek az Isten felé száll. Vágyik Istenhez, szomjuhozza Istent, mint a föld az esőt, mint a szarvas a patak vizét. «A mint kívánkozik a szarvas a vízforráshoz, úgy kívánkozik a lelkem hozzád, Isten!» — mondja a zsoltáros. (41. zs. 2. v.) S tagadhatatlan az emberi lélek eme, Istenhez való vágyódása. Olthatatlan a lélek eme szomjusága, mert semmi sem olthatja el, csak maga az Isten. Az Isten bírása. A visio Dei. A zsoltár is ezt mondja tovább: «Szomjuhozik a lelkem az erős, élő Istenhez, mikor jutok el s jelenek meg az Isten színe előtt?» (3. v.)

S annál jobban vergődik a lélek e szárnyalásában az Isten felé, minél sulyosabb a teher a szárnyain. A bánat, a fájdalom, szenvedés, a könny, az élet nyomora, a bűnök örvénye, a lélek szomorúsága mind-mind terhek a lélek szárnyán. Együttal növelik a lélek szomjuságát, dagasztják Istenbe törő vágyát. «Az én könnyhullatásom kenyerem nekem éjjel s nappal, midőn naponkint mondják nekem: hol vagyon a te Istened?» — ezt is érzi a zsoltáros. (4. v.)

A lélek vergődésében elfárad, szomjuhozásában eltikkad, szomorúságában ellankad; alig bírja már magát. Biztatja önmagát, éleszti bizalmát. Így tesz a zsoltáros is: «Miért vagy szomorú, én lelkem és miért háborgatsz engem? Bizzál az Istenben». (6. v.) Ha örvények tátongnak a lélekben, ha viharok tombolnak a szívben, ha villámok cikáznak az agyban, ha vér forr az erekben, mind elmulik, minden megcsillapul. A zsoltáros is érezte ezt: «Az örvény az örvénynek kiált a Te felhőszakadásaid zugásában. Magas hullámaid és habjaid, Istenem! mind átmennek rajtam». (8. v.)

«De nappal hozzám parancsolta az Úr irgalmát. Éjjel az ő énekét: az én imádságomat életem Istenéhez.» (9. v.) «Átmenék a csodálatos hajlék helyéhez, az Isten házáig az *öröm* és *hála* szavával, a vigan lakozók zengésével.» (2. v.) A zsoltáros lelke tehát a csodálatos hajlék helyén, az Isten házában pihent meg. Elzengte lelkében az Isten énekét: az én imádságomat életem Istenéhez. Egyszerre hála és öröm kél szívében. A vigan lakozók zenéje üti meg lelkét. Maga is örvendezik s éneкли: «Miért vagy szomorú, én lelkem és miért háborgatsz engem? *Bizzál Istenben.* Még hálát fogok adni neki: ő orczám szabadítója, én Istenem!» (12. v.)

A lélek megcsillapításához tehát csodálatos hajlék kell, az Isten háza kell. Imádság kell az élet Istenéhez s a lélek szomjusága kezd csillapulni. Terhei kezdenek könnyebbülni. Imádságában magasabbra szállt. Istenhez közelebb ért. Az Isten házában Istenre talált.

Ha az ó-szövetség zsoltárosa így tudott megcsillapulni, sőt öröme ébredni; ha a csodálatos hajlékban az Istenre tudott találni; ha imádságában az élet Istenéhez tudott szállani: az új-szövetségben a lélek miért szomorú, miért szomjuhozik? Nekünk van igazán csodálatos hajlékunk, mely az Isten háza. A tabernaculumban csodálatosan lakik az Istenember. Isten, a ki már közelebb jött hozzánk a megtestesülés által. Az élet Istene, a kiből életünk fakad. Természetfölötti életünk, mely Krisztusban fogant és nevelődött.

Az Istent szomjuhozó léleknek e csodálatos hajlékban forrás nyitott. Mondá az Úr a samariabeli asszonynak: «A ki pedig ama vizből iszik, melyet én adok, nem fog szomjuhozni örökké. A víz, melyet én adok neki, ő benne szökőkút vize lesz az örök életre». (Szent János IV, 14.) S biztat az egyház: haurietis de fontibus Salvatoris, meritetek az üdvösség vizéből. Minél többször kell meríteni az Üdvözítő forrásából, melyet a csodálatos hajlékban, az Isten házában nyitott, ha a lélek szomjuságát enyhíteni akarjuk. Meríteni kell, ha a lelket felüditeni kívánjuk.

A tikkadó léleknek üditő forrásvíz kell. A természetfölötti élet bőséges forrását Krisztus nyitotta meg. A lélek szomjuságát ő csillapította. Az Istenbe való vágyát ő töltötte be, midőn emberré lett, megváltott s minket Isten fiaivá, testvérévé fogadott s mikor az örök életnek szökőkútvizét nyitotta meg bennünk. Az életnek tápláléka, növelője önmaga lett. Nemcsak a Szentlélek kegyelmével, de testével, lelkével. Az Eucharisztika élete által a mi életünk lett. Az Istenbe vágyó lelket, melynek szomját csak maga az Isten bírása csillapíthatja egészen, megnyugtatta saját szívében. Az emberi lélek minden élete, reménye, öröme az Isten áldásától függ, melyet az ő könyörülettel gazdag jelenléte önt ki. A csodálatos jelenlét az Eucharisztiaiban mindezt fokozta, az áldást gazdagabban szétöntötte. A szépséget, mely a teremtményre a Teremtő jelenlétéből árad, megnövelte s mindent az örök élet fényébe vont bele.

Mikor az Eucharisztikus Jézus így éltet, így oltja a lélek szomját, így tölti be a szent Ágoston szive vágyát, mely nem nyugszik, míg meg nem nyugszik Benned, Uram, akkor keressük föl azt a csodálatos hajlékot, az Isten házát. Ha — mint a szarvas — a forráshoz kívánkozik a lélek, az Istenhez, menjünk mi át, mint a zsoltáros, a csodálatos hajlékhoz. Ha szomjuhozik a lélek az erős, élő Istenhez, menjünk oltani szomjunkat az Üdvözítő forrásához. Merítsetek az üdvösség vizéből. S ha szomorú a lélek, ha tikkadt, élcszűjük fel, üdítsük fel. Mondjuk az Isten énekét: «Az én imádságomat az élet Istenéhez». Öröm és hálaérzelmek kelnek majd a csodálatos hajlék előtt. Imádjuk a vígan lakozók zenéjével az Urat. «Miért szomorú az én lelkem? Miért háborgatsz engem? Bizzál az Istenben!» «Átmenék a csodálatos hajlék helyéhez, az Isten házáig, az öröm és hála szavával, a vígan lakozók zengésével.»

Túri.

Imádjuk Őt áldozatos lélekkel!

RIONTOTA vérét az utolsó cseppig s a megváltó vérrel teleivakodott a paradicsomi átokkal terhelt föld. Termett is szép, illatos virágokat, melyeknek illata engesztelő áldozatként szállt fel az égbe, hogy megörvendeztesse az igazságosan haragvó Istent.

De mult az idő és a Golgotha megrendítő tragédiája kezdett veszíteni hatásából, melyet addig az emberre gyakorolt. A szeretet lángja elaludt és csak kiváltságos lelkek őriztek meg belőle egy-egy szikrát. Hideg szél süvített végig a lelkek birodalmán, a közönyösség, a ridegség dermesztő szele és hidegek lettek a szívek. Pedig az édes Üdvözítő mi másért jött a földre, mint hogy lángra gyuljanak a szívek, a szeretet tüzétől égjenek a lelkek?

Mit csinált tehát?

Panaszkodott, mint a hogy a megvetett szeretet szokott. Szemrehányást tett a hálátlan emberiségnek, mert érezte, hogy ehhez joga van. Elhagyta a kibeszélhetlen boldogság helyét, lejött a földre; egy gazdátlan barlangban talált szállást. Azon a deczemberi éjszakán nem találtatott meleg szoba, puha párna, mely a didergő kisedet megóvta volna az időjárás kiméletlen volta ellen. A legnagyobb nélkülözés között köszöntött be a testté lett Istenfiu a világba és ugyanoly nélkülözések között nevelkedett is a csendes názárethi házban. A választott népet mannával táplálta az Isten, de ezt a választott családot nem részesíté túlaradó szeretetének csodaajándékaiban. A bűn, melyet ősszüleink reánk zuditottak, fogva tartotta a jótéteményeiben pazar Atya kezeit! — S mikor nyilvánosan fellépett, gyűlölettel környezték, kísérték minden utain, s bár nap-nap után élvezték megváltó munkáiának édes-

ségét, mindjobban gyűlölték s végre halálra keresték. Hazugsággal, rágalommal, pokoli gonoszsággal ki is csikarták a halálos ítéletet. Akkor aztán nagy keresztet ácsoltak össze, durva, faragatlan gerendákból, reá tették vállaira és kivonszolták Őt a vesztőhelyre. El sem távoztak onnét, míg rettenetes haláltusájában ki nem örvendhette magát gonosz lelkük.

És az édes Üdvözítő mindebben megnyugodott, nem tiltakozott, nem ellenkezett, hanem mint a bárány, szó nélkül tűrte a halálos kegyetlenséget, még bocsánatért is esdve értük, mert hisz' nem tudják mit cselekszenek.

Volt-e joga ezek után hálánkra számitani? Elvárhatta-e a mi hálánkat ily áldozat fejében? S a mikor csak hidegséget, durva hálátlanságot tapasztalt az emberiség részéről, nem volt-e joga panaszkodni és elégtételt sürgetni, követelni?

Valóban megható, mikor az Isten panaszkodik. Valóban fölemelő, mikor az Isten két tőlünk valamit. Hát van valamink, a mit Neki adhatunk? S a kinek mindene van, igényt tart-e a mi ajándékunkra?

Igazán úgy van!

Az Úr Jézus akarja, hogy Őt engeszteljük. Akarja, hogy a Kálvária engesztelésének folytatása legyen a mi engesztelésünkben. Hidegségről panaszkodik, — legyünk hát buzgóak! Ridegség és közönyösség sebzi szentséges Szívét, — engeszteljük meg tehát és adjunk neki elégtételt, örvendeztessük meg őt a mi bánkodó szeretetünkkel, szeretetünkből eredő bánatunkkal!

De ha megjelenek földi trónusod előtt, Uram! oly szegénynek, koldusnak érzem magam. A kegyelem drága kincseit könnyelműen elprédáltam sokszor és csak a tudat, hogy végtelenül kegyes, irgalmas és elnéző vagy, képes visszatartani oltárod zsámolyánál. Tudom, hogy végtelen nagyságod kicsiségekkel is beéri, csak fakadjanak jószándéku lélekből. Kimerithetlen gazdagságodban nem veted meg a szegénység ajándékait, csak nyujtsa azokat parancsaidra készségesen hallgató szív!

Ime hát felajánlom neked mind az én csekély érdemeimet, melyeket a te kegyelmeddel hiven közreműködve e világéltemben bármi módon szereztem.

Bár sokszor lanyha voltam imámban, bár sokszor el is mulasztottam fölemelni hozzád szegény lelkemet, — mégis voltak szívemnek oly fölbuzdulásai is, melyek örömet szereztek lanyhaságomon évődve szomorkodó Szívednek. Gondolj, Uram, e kis öröme, melyet kis szolgád neked többször szerzett és légy irgalmas irántunk.

Gondolj ama boldog napra is, mikor először fogadtalak a bűnbánat szentségében megtisztult lelkembe és ha örömd telt bennem, vedd engesztelésül bűneinkért.

Hányszor méltattál arra is, hogy a legszentebb áldozat bemutatásán

jelen lehessen? S adtál lelkenek összeszedettséget és szívemnek lángoló érzelmeket, melyek imába olvadtak, hogy örömet szerezzek bűneinken sanyarkodó Szivednek. Uram, ha kedved telt szolgálatomban, emlékezzél meg róla és könyörülj rajtunk!

Hallgatom isteni igéd hirdetését is, mert így parancsoltad apostolaidnak s így akarod, hogy hiveid ünnepeidet megszenteljék. Ha engedelmeségem örömet szerzett szent Szivednek, gondolj erre és légy elnéző ebbeli mulasztásaink iránt!

Szegényeid látása sokszor könyörületre hangolta szívemet és a kevésből, a mi volt, szívesen nyújtottam alamizsnát, mert megmondottad nekünk, hogy bármit teszünk a legkisebbnek atyádfiaid közül, neked tesszük. Ha a szeretet e megnyilatkozásában, miként parancsolád, örömet leltél, Uram, vedd szívesen, mint gyenge elégtételt mindama vétkekért, melyekkel a szeretet ellen vétettünk!

Örömd telt bennem — tudom — mikor a keresztség szentségével egyházad tagjává avattál és akkor is, mikor a bérmálás szentségével újból és erősebben magadhoz fűztél, mert magad tanítottál imádkozni Isten országának eljöveteleért, az egyház pedig Isten földi országa. Gondolj, Uram! ez öröme is és bocsásd meg minden hűtlenségünket, melylyel hálátlanul megbántottunk.

Kevés, a mit így adok. De te, Uram, ki a veséket vizsgálod és ismered a szív összes érzelmeit, az elme minden gondolatát, tudod minden egyéb érdememet is, melyet a te túlaradó kegyelmeddel szerezni szerencsés voltam. Fogadd mind azt engesztelésül az én és az egész emberiség bűneiért!

S hogy ez áldozatom kedvesebb legyen szemedben, ime összekapcsolom mind amaz érdemekkel, melyeket az emberek az egész földkerekségén a világ kezdetétől fogva máig szereztek és mától kezdve a világ végezetéig még szerezni fognak. Mennyi fájdalomköny szántott barázdákat, hány nehéz sóhaj tört fel bánatos szivből, mennyi lemondás, áldozat jelzi azt az utat, melyet az emberiség az ő bölcsőjétől eddig megtett?

Már az ó-testamentumban mennyi kiváltságos lélek s ennek mennyi reménye, hite, bizalma volt a jövőendő Messiásban? S a kereszt tövében mily ritka virágok fakadtak! Szentséges véred öntözte ez áldott talajt, melyet kereszténységnek, katolikus egyháznak nevezünk: nem csoda, ha valóságos paradicsomává lett a szép, a kiváltságos lelkeknek.

Ott látom mindenekelőtt a mártíromság vérpiros rózsáit virítani! Mily csodás virágok és mennyi! Tertullian itt igazat mondott, mikor az ő vérüket a kereszténység termő magjának nevezte, mely százszoros termést hozott. Ez a kimondhatatlan kín, ez a sok gyötrellem, mit e hős lelkek kiállottak irántad való szeretetből, szolgáljon örömdre és a mi bűneink engesztelésére!

Azután ott virítanak a szüzesség érintetlen liliomai. Uram! mennyi lemondás, mennyi önlegyőzés — a legdicsebb győzelem! — mennyi önmegtagadás és önsanyargatás árán őrizték meg e szép lelkek ártatlanságuk hófehér köntösét! S mint örülhetett szent Szived, látva ezt a nemes törtetést utánad, ki a szüz tanítványt kebleden engedted nyugodni? Oh bocsásd meg ez öröm kedvéért gyengeségünk, gyarlóságunk minden botlásait!

S a mikor e két erény egyesül, midőn a mártiromság pálmája koszoruba fonódik az ártatlanság liliomával, mikor az érted föláldozott élet piros lelke, a vér festi pirosra e halvány liliomokat: óh Uram, mily öröme gerjed akkor szent Szived! De lám, mind ezek testvéreink voltak, tudd be tehát — kérünk — nekünk is az ő érdemeiket és engesztelődjél meg bűnös gyermekeid iránt!

Ezek közvetlen közeledben vannak mind. Éneket énekelnek, minőt mások nem tudnak énekelni. Pathmosz ihletett látnokai látták őket, hallotta őket. De soraikon túl egy beláthatatlan tengere az üdvözült lelkeknek, az Isten boldog szenteinek, az ég örvendező lakóinak! Ezek is szenvedtek, ezek is hűen követtek azon az uton, melyet életszentségnek nevezünk. Ezek is mártírok, kik nem vérüket, de akaratukat áldozták neked. Törhetlen hűséggel követtek a kereszt nehéz útján, melyen tüskék hevernek és szuró tövissek sebzik a lábat. Abban a mártiromságban volt részük, a mely oly hosszú, mint az élet, a mely oly lassu, mint az elmulás, a melynek annyi vérontása van, a hány áldozattal ékeskedett életük. Egyedül te tudod, Uram! mily jól szoktak volt ők imádkozni, dolgozni, böjtölni. Te olvastad meg egyedül a vezeklő övek szurásait, az ostor csapásait. Te tudod egyedül, hány lelket mentett meg buzgóságuk közvetlenül, hányat közvetve ama szent intézmények révén, melyeknek alapítói voltak. Hány szentmisét mutattak be ezek, hányat szolgáltattak? Hány olvasót imádkoztak el buzgó lélekkel? Hány alamizsnát nyújtottak, hány szegényt gyámolítottak? Hány irgalmassági cselekedetet — lelkit, testit egyaránt — vittek ők végbe? Nagy öröme lehetett bennük, Uram! De gondolj, kérlek, arra a szent igazságra, mely oly vigasztaló reánk nézve: a szentek egyességének tényére! Testvéreink voltak tehát ők mind, közösek tehát érdemeik és az öröm, melyet ezekkel neked okoztak. Legyen tehát szereteted, irgalmad is közös mindnyájunkra nézve!

Igy akarlak engesztelni, így vigasztalni, így neked elégtételt nyújtani. Vedd kedvesen e jó szándékomat s ird azt bele Szivedbe, hogy megtudja abból mindenki, miszerint *áldozatos lélekkel kell téged a legméltóságosabb Oltáriszentségben imádni!*

Dr. Tardos.

Engesztelő szentáldozás a tanuló ifjuság körében.

AZ ENGESZTELŐ szentáldozás szövetsége 1854-ben keletkezett, alapítója: P. Drevon S. J. 1865-ben szabályszerűen fölállított e társulat *Paray-le-Monial* városkában, a látogatásról nevezett apácák templomában; s e társulat mintegy főtársulattá lett.¹ A szövetség maga tehát még nem nagyon régi: mindössze félszázados multja van; de az eszme visszanyulik boldog Alacoque Margit látomásainak idejére.

Az engesztelő szentáldozás szövetsége hetes vagy harminczas csoportokból áll. Heten vagy harminczan összeállnak és elhatározzák, hogy a hét vagy hónap minden napján valaki közülök a szentáldozáshoz járul.²

De nem akarom e társulat történetét adni, ismertetni sem akarom, hanem csupán rámutatni arra, mit tesz máshol e tekintetben a tanuló ifjuság s mit tehetne nálunk is.

Franciaországban a *lillei* kath. főiskola ifjusága körében 1896 táján Didiot, a theologiai kar tanára, megalakította az engesztelő szentáldozás egyesületét. A tagok csoportokra osztva hetenkint egy-egy kijelölt napon áldoznak s minden hónapban közös áldozást végeznek.³

Előindiában *Trichinopoly* városában évek óta virágzik az engesztelő szentáldozás egylete a Jézus-társasága vezetése alatt álló nevelőintézetben.⁴ Bámulatos dolgokat írnak Trichinopolyból a tagok buzgóságáról. Közülök vagy kétszázon felül naponkint járulnak a szentáldozáshoz, a többiek hetenkint háromszor-négyszer. 1901. jan. 9-én kelt levelükben tudósítanak Sundara Rajam, Xav. Ferencz, Ananthya Ferencz és Teyanathan Viktor növendékek épületes haláláról; mindhárman az engesztelő szentáldozás szövetségének voltak buzgó tagjai.⁵

Legnagyobb örömmre szolgál, hogy hazai példát is mutathatunk föl. A *budai* középiskolai Mária-kongregációban divik az engesztelő szentáldozás; csoportonkint végzik a tagok a szokásos havi szentgyónást és áldozást.

Sajnálom, hogy más adatot nem közölhetek jelenleg; bár sejtelmem szerint több helyütt van szokásban nálunk is, a tanuló ifjuság körében az engesztelő szentáldozás.

¹ Fr. Beringer: *Die Ablässe*. XII. Aufl. Paderborn 1900. S. 595.

² Tóth Mike S. J.: *A szeretet lángjai*. Kalocsa 1901. 116 l.

³ Mihályfi Ákos dr.: *Katholikus egyetemek*. Budapest 1898. 60 l.

⁴ A kalocsai főgymn. Mária-kongregáció levelezésben áll a trichinopolyi ifjusági Mária-kongregációval. E levelezésből meritettem adataimat. A Trichinopolyból érkezett levelek egy része magyar fordításban meg is jelent a kalocsai *Congregatioi Értesítő* különböző füzetében.

⁵ Nekrologjuk megjelent a «*Congregatioi Értesítő*»-ben. XIII. füzet. Kalocsa 1901. 20. l.

Hol maradunk mi e tekintetben is a külföld mögött? Vagy talán nálunk nem lenne szüksége az ifjuságnak a gyakoribb szentáldozásra?!

A szentségekhez való járulás a legtöbb tanintézetben ugyanis a minimumra van redukálva. Évenként mindössze csak háromszor-négyszer van közös szentáldozás. Sok helyütt pedig csak épen husvétkor járulnak a tanulók a szentségekhez. Bizony nem valami ragyogó állapotok!

Mondhatnók fehér holló számba megy az az intézet, a hol havonként van közös szentgyónás és áldozás. Pedig hát a gyakoribb szentáldozás elkelne minden intézetben. Kell-e ezt indokolni? «Ha már a széptudomány képes nemesíteni a lelket, mennyivel inkább és gyorsabban teheti ezt az Istennek Fia, ha mindennapi (vagy mondjuk gyakrabbi, pl. havonkénti) vendégünk és tanítónk!» — írja a trichinopolyi nagyobb Mária-kongregáció praefectusa 1899. okt. 18. kelt levelében.¹ Egyszerű szavak, sajátos okoskodás; de igazán találó! Bizony, nálunk sem ártana a gyakoribb szentáldozás az ifjuság körében! S ha már gyakrabban vezetjük az ifjuságot a szentáldozáshoz, mért ne végezhetnének engesztelő szentáldozást, mért ne ajánlhatnák föl szentáldozásaikat engesztelésül azon bántalmakért és tiszteletlenségért, mikkel kivált a legmélt. Oltáriszentségben illetik a mi édes Üdvözítőnkét?!

De talán azt kérdezhetné valaki, miért sürgetném épen a Jézus szentséges Szive tiszteletét szorgalmazó engesztelő szentáldozást.

Ismeretes, hogy Istenben boldogult *XIII. Leo* pápa több ízben adott kifejezést azon óhajának, hogy terjeszszük Jézus Szivének tiszteletét az ifjuság között. Atyai szavainak hatása alatt *Olaszországban* és *Franciaországban* mindkét nembeli ifjuság részére külön-külön társulatok is alakultak Jézus szentséges Szivének tiszteletére.²

(Folyt. köv.)

Lambertini Imelda.

RÖVID volt ezen gyöngye szűznek földi pályafutása, de erényei oly ragyogó fényben tündököltek, hogy a halála óta lefolyt hosszú idő sem volt képes erényes életének emlékezetét elhomályosítani. 1324-ben született Bolognában, Olaszországnak e tekintélyes városában. Zsöngye korától kezdve szokatlan szellemi fejlettséget tanusított s oly jámborságot, hogy mindenkit meglepett. Tízéves korában már megelégette e világot, ott hagyta a szülői ház kényelmét s engedélyt nyert a szent domonkosrendi szerzetesnők szent

¹ «*Congregatioi Értesítő.*» Kalocsa 1899. X. füzet; 24. l.

² Ilyen társulat a többi között a P. Basile S. J. által alapított: «*Jézus szent Szive leányainak egylete.*» Az egyletet megalakíthatja bármely áldozópap, természetesen megyés püspöke engedélyével. Az egyletre vonatkozó egyházi határozatok föllelhetők: «*Acta S. Sed.*» I. 387. és 435. (V. ö. *Beringer: Die Ablässe.* S. 615.)

Magdolnáról nevezett kolostorába való belépésre, hogy itt a keresztény erények gyakorlása által teljesen Istennek szentelje magát.

A mily boldognak érezte magát, hogy a világ csábításai elől biztos helyre menekült, ép oly lelkesedéssel haladt előre a tökéletesedés útján. Pontossága még a lényegtelen rendi szabályok megtartásában is, készsége az önmegtagadásra, szorgos és folytonos örködése a szívnek indulatai fölött, bensősége az imában, állhatatossága még a legkelletlenebb kötelességek teljesítésében, is nemsokára a kolostornak példányképévé avatták. A jó nővérek bevallották, hogy valamennyiüket felülmulja az erények gyakorlásában.

A legfölségesebb Oltáriszentség iránt nagy tisztelettel viseltetett boldogságos Imelda. Naponkint a szentmise alatt a titkos mély Szentségről elmélkedett s a könnyzápor, mely ilyenkor arczát elborította, bizonyította, mennyire megindította a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlevő isteni Üdvözítőnk irántunk tanusított végtelen szeretetének megszivvelése. Egy dolog azonban semmiképen sem volt inyére; tudniillik nem volt szabad még a szent áldozáshoz járulnia, ellenben társnői gyakran járultak a szent áldozáshoz. Gyóntatója, ki nem annyira jámborságát s lelki érettségét, mint életkorát vette számításba, czélszerűnek tartotta, hogy őt még ne bocsássa az Ur asztalához. Az Ur azonban nem késlekedett fiatal szolgálójának hő kivánságát teljesíteni. Csoda által akarta Isten kinyilvánítani, hogy ő nem annyira az életkorra, hanem inkább a szív készségére van tekintettel. Midőn Imelda egy alkalommal, társnőinek közös szent áldozásakor, arról gondolkozott, hogy ő meg van fosztva azon kegyelemtől, hogy a szent áldozásban részesüljön s e fölötti fájdalomban könnyeket ontott és sóhajokban tört ki — szent ostya szállott alá az égből s ott lebegett a feje fölött. Elképzeltük, hogy ezen csodajel láttára mennyire fokozódott vágyakozása a szent áldozás után. A nővérek, kik a csodát hamar észrevették, csodálkozással teltek el s nem akartak hinni szemeiknek. Ezalatt értesült a dologról a kolostor lelkiatyja s eljött, hogy tanuja legyen a csodának. Patena segítségével fölfogta a szent ostyát s megáldoztatta vele Imeldát, minthogy az Ur ily rendkívüli módon adta tudtul, hogy azon ártatlan szívbe óhajt betérni. Imeldának legfőbb vágya tehát teljesedésbe ment, de a különben is gyenge testalkatu gyermek nem bírta túlélni a nagyszerű jelenet okozta izgalmat, behunyta szemeit, mintha édes álomba szenderült volna s visszaadta tiszta lelkét Teremtőjének; meghalt 11 éves korában.

Boldog halálának híre csakhamar mindenfelé elterjedt; a hivek legott tisztelni kezdték. Neve a hivek tisztelete folytán s a kérésükre Imelda közbenjárására történt számos csoda által megdicsőített. XII. Leo pápa 1826 december 16-án szent Domonkos rendjének megengedte, hogy évenként *szeptember 16-án* boldog Imelda ünnepét megüljék s a róla szóló zsolozsmát mondassák.

Huguet szerint: *Till Kálmán.*

SZŰZ MÁRIA NEVENAPJÁN.

Van-e szebb név a világon,
Mint az édes anya neve?
Van-e hübb szív a világon,
Mint az édes anya szive?
S lehet-e jobb édes anya,
Mint az áldott szűz Mária?

Van-e, kit oly sok keservvel
Látogatott meg az Isten,
Mint őt, a ki vérző sebbel
Látta Fiát a kereszten
Haldokolva, nagy kínokban
Mindenkifől elhagyottan.

Van-e, kit oly boldogsággal
Árasztott el a jó Isten,
Mint őt, a ki koronával
Látja Fiát fönt az égben
Vég nélküli örömeiben,
Hiveitől környezetten...

Oh, te legjobb édes anya,
Örömmel és búval áldott!
Boldogságos szűz Mária,
Ne felejtse el a világot,
Neved napján hivedre
Szeretettel mosolyogj le!

Szállj le közénk tündér-módra,
Látogasd meg a bús földet,
Lépj be minden kis kunyhóba,
Töröld le a hulló könnyet,
Hogy e napon minden árva
A te édes neved áldja!

Bán Aladár.

A francia egyházüldözés és az Eucharisztia.

ASZERZETESI iskolák száma, a melyeket a francia kormány bezáratott, meghaladja a 2400-at. Mintegy 400.000 francia családtól vonja meg ezen intézkedés azon jogot, hogy gyermekeiket lelkiismeretük szerint neveltessek. Ily súlyos viszonyok között tartották meg az idén jul. 20. és következő napjain Angoulêmeben a XV. nemzetközi eucharisztikus kongresszust. Egy igen elterjedt francia kath. hetilap, a «Pèlerin» a következő szép szavakat fűzi jul. 24.-diki számában a fényes kongresszusról hozott beszámolójához:

«Valóban itt az óra, úgy látszik, felhívni a keresztényeket, hogy folyamodjanak az erősek Kenyeréhez. Mikor a mi hitünk ellenségei bezárnak egy kápolnát, jól tudják ők, hogy nemcsak egy imádkozásra meg éneklésre szolgáló helyet zárnak be, hanem, hogy bezárnak egy tabernákulumot, hogy kiürítenek egy áldoztató kelyhet, hogy kiszáritanak egy életforrást: a lelkek életének forrását. Talán nagyon sokan a katolikusok közül meg se várják a templomok bezárását, hogy eltávolodjanak a szent asztaltól és ez eléggé megmagyarázza, miért van annyi gyenge akarat és oly kevés bátorság napjainkban. Hogy tehát mindenkit, a buzgókat épügy, mint a langyosakat figyelmeztessék az Eucharisztia mindenhatóságára, azért tartanak püspökeink a régi főpapok példája szerint ünnepélyes gyűléseket, körülvéve nagy és kiváló keresztényektől».

Szent Paczifik

SZENT PACZIFIK 1653-ban született San-Severinóban. Szülei nemesi származásúak voltak. Általánosan ismeretesek voltak a szülők erényes életükről s abbeli buzgalmukról, hogy gyermekeiket is jámborságra s erényes életre neveljék. Szentünk a keresztségben Károly Antal nevet nyerte. Paczifik nevet akkor kapta, midőn szent Ferencz rendjébe beöltözött. Hősies erényei folytán a rendnek kiváló diszére vált. Meghalt 1721 *szeptember 24-én* 68 éves korában. VI. Pius pápa boldoggá nyilvánította, XVI. Gergely pedig szentté avatta.

Életrajzát megírta a hirneves Wiseman biboros. Ebben olvashatunk néhány jellemvonást szentünk életéből, melyek mind arra vallanak, hogy ő buzgó tisztelője volt a legméltóságosabb Oltáriszentségnek.

Ezen nagy szent annyira ment a legfölségesebb Oltáriszentség tiszteletében, hogy sebes lábai daczára, mindkét térdére borult le, valahányszor azon oltár előtt ment el, melyen a szentséget tartották. Nyugodtan, mozdulatlanul térdelt ott ilyenkor, mintha érzéketlen lenne a fájdalom iránt. Sőt, midőn betegsége ágyhoz szegezte, gyakran fölkel, a templomba vánszorgott s ott térdre borult a Legszentebb előtt. Mindannyiszor előjárójának kellett ráparancsolnia, hogy menjen vissza ágyába. Ez aztán hatott; előjárója iránt mindenkor engedelmes volt. Az ágyban fekvé mellett verte és szabad folyást engedett szivéből előtörő érzelmeinek. Betegségében tanúsított magatartása környezetét csodálatra keltette, de szivüket egyuttal szeretettel töltötte Isten iránt.

Különösen a szentmisénél mutatkozott élő hite és mély tisztelete a nagy Szentség iránt. Az egész templomban hallatszottak sóhajai, záporként omlottak könyei. Messze földről is özönlöttek a hívők, hogy szemtanúi lehessenek jámborságának. Számosan látták őt a szentmise bemutatása közben néhány ujjnyira az oltár lépcsőzete fölött lebegni; ilyen helyzetben szokott lenni főleg a credónál, de sokszor órákon keresztül. Időnkint szinte elragadtatásba esett; azon gyönyörüséget izlelte ilyenkor, melyet Jézusnak a legfölségesebb Oltáriszentségben való jelenléte okoz az Őt szerető lelkeknek. Az áldozáskor, de kivált akkor, mikor a kelyhet tartotta, élvezte az angyalok kenyerének ezen édességét; e pillanattól kezdve a mise végéig élénk pirosborította egyébként halvány, szintelen arcját.

A fől sorolt vonások Paczifik szenttéavatási pörének adatai közt is föllelhetők.

A szegény templomok segítése dicsőítő áldozat.

P. Boone S. J.

1. A munka, melyet rájuk fordítunk, áldozat, az alamizsna áldozat, a szorgoskodás áldozat, mert munkába, adományba, fáradságba kerül a szegény templomok segítése.

2. Mindez dicsőítő áldozat, mivel a munka, pénz, gond Jézus Krisztus dicsőségére szolgál, iránta való figyelemből, szeretetből.

3. Dicsőítő áldozat, mivel hitünknek és szeretetünknek megnyilatkozása s mindazokra vonatkozik, a kik e munkát végzik, a kik megnézegetik a kiállításon s a kik plébániájuk számára megkapják e munka alkotásait.

Mindez dicsőítése Jézusnak ez intézmény keretében.

Szünet nélkül dicsőítő áldozattal áldozok neked, Uram, és azon fáradozom, hogy mások is följánlják neked ezt az áldozatot. Igyekezem a társulat tagjainak szaporításán, különösen buzgó és tevékeny tagokat szerzek, hogy ők is ugyanazt a dicsőítő áldozatot mutassák be szent színed előtt.

Megnézem az oltáregyesületi kiállítást, a szegény templomaiban szegény Ur Jézus iránt való szerelem gyümölcseit. Mily szépen emelkedik buzgóságtok, egyre jobban, jobban, milyen áldozatos, együttműködő jó szellem éltet mindnyájatokat! Az alamizsnátokhoz, a munkátokhoz, a járás-kelestekhez, melylyel e szent ügyben fáradoztok, mindig is fűzzétek hozzá, a mi őket élteti: az imádságot, az imádást.

Istennel nem lehet tréfálni.

— Asszonyom — mondá az orvos — valamivel jobban vagyunk.

— Valóban? — kérdi némi aggodalommal az anya.

— A láz apadt, az egyik tudószárny tisztul, csak folytassa este és holnap a langyos fürdőket, ne adjon a gyerekeknek semmit se enni s vigyázzon, hogy inkább ülő, mint fekvő helyzetben legyen. Reményilem minden jóra fordul. Isten önnel, asszonyom!

A férj kikisérté az orvost s a lépcsőházba érve, reszkető hangon kérdezi:

— Csakugyan jobban vagyunk, doktor ur?

— Hisz ép az imént mondtam, hogy igen.

— De nyiltan szóljon. Én férfi vagyok, a tiszta igazságot akarom hallani.

— Csakugyan?

— Valóban!

— Nos tehát tudja meg, hogy gyermeke menthetetlenül elveszett.

Az apa körül forogni kezdett a világ, míg az orvos még egy szána-
kozó tekintetet vetve reá, lassan lefelé indult a lépcsőn.

Sápadtan és remegve tért vissza az apa a betegszobába. Gyermek
kis ágyán fekszik, ütere lázasan ver, feje forró, arcza tüzvörös, szeme lázas.
Az apa alig képes visszatartani a szemébe tóduló könnyeket, mikor halálra
ítélt magzatára, élete veszni induló kincsére tekint.

Az anyát sem voltak képesek megnyugtatni az orvos vigasztaló szavai.
Szerető szive megsejtette a fejük fölé tóduló veszedelmet s inkább csak férje
vigasztalására rebegte folyton: Mégis csak igazat beszélt az orvos. De a
veszedelemmel mindkét szülő aggodalma csak növekedett. Az éj álmatlanul
telt el, mindketten érezték a halál angyalának közeledtét.

Másnap az apa aggódó szívvvel ment hivatalába. Hazatérve borzadva
látta, hogy a katasztrófa veszedelmesen közeledik. A kesergő anya térden
állt a betegágy mellett. Egyszerre csak leborul a megtört apa is, a nélkül
azonban, hogy tudná, mit szóljon, vagy tegyen. Tizenhatéves kora óta
szakított a szkeptikus ember minden vallással, sőt gúnyolódott a jámbor
lelkeken, nem kímélte nejét sem. De vannak alkalmak, midőn a legerősza-
kosabb természet is megtörik s a leghidegebb szív is meglágyul s befogadja
az Isten kegyelmét és visszhangot ad ennek az őszinte, buzgó imádság. A «fő-
világosodott» szabadgondolkozó Barsy Géza is egyszerre csak úgy érezte,
hogy mint nejének, neki is Istenhez kell fordulni s mint egy régi vissz-
hang csendült fülébe, a mit egyszer szentbeszéd alatt hallott, Krisztus
igérete: Bármit kérendetek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. S a
zokógó anyával együtt sóhajtott a megtört atya: Add Uram, hogy elmuljék
tőlem e pohár.

E pillanatban a meggyötört atyai szív úgy érezte, hogy Istennek valamit
igérnie s önmagát valamire köteleznie kell.

— Ha gyermekem meggyógyul, úgy én — s idegesen kutatott, mit is
lehetne fogadnia. Nem is könnyű föladat egy vallástalanságban eltöltött
élet után.

Egyszerre csak megszólal:

— Asszony, ha a gyermek meggyógyul, ezentul minden évben elvég-
zem husvéti gyónásomat és áldozásomat.

Másnap eljött az orvos azon biztos meggyőződésben, hogy a beteg
gyermek meghalt, vagy haldoklik; s részvéttel kérdezé az elébe jövő
szolgától:

— Nos, mi ujság?

— Hála Istennek, jobban van! sokkal jobban van!

— Lehetetlen!

És mégis úgy volt. Két hét múlva egy verőfényes tavaszi napon a
városliget árnyas fái alatt egy élénkszemű, sápadt kis fiúcska játszadozott.

Kis betegünk volt s vele volt az atyja, kinek arczáról még élénken tükröződött az utóbbi hetek izgalma.

— Valóban idegbontó izgalom volt. S magamon kívül is kellett lennem — mondá magában — hogy ily fogadalmat tudtam tenni. Nevetéséges! Oh! azok a gyerekek; mire is nem képes miattuk az ember!

Gondolkozni kezdett fogadalma felől, s minél többet foglalkozott vele, annál nagyobb képtelenségnek tartotta teljesítését. — Hogy én áldozni menjek? Egy fölvilágosodott ember és egyetemi tanár? Lehetetlenség!

Lassanként elérkezett a husvéti áldozás idejének utolsó hete. Megmagyarázhatatlan nyugtalanság vett rajta erőt. Egy hang mintha folyton azt sugta volna neki: Igéretet tettél, meg kell tartani! De ő rögtön azt kérdezte: Kinek tettem fogadalmat? Krisztusnak? Abban ugy se hiszek. Hogy én egy gyóntatószékben térdeljek nagy tömeg jelenlétében? Lehetetlen! Mit szólna a világ: az ünnepelet tudós, a nagynevű akadémikus így megalázza és nevetéséssé teszi magát?

De a lelkiismeret mégsem hagyott nyugtot neki. A husvéti idő utolsó vasárnapján elment a templomba. Hátha egy félreeső kápolnában egy magányos gyóntatószékre akad és suttymban eleget tehet fogadalmának?!

De a templom tele van néppel s a tagadás szelleme még nagyobb erővel szólal meg, sarkon fordul és elhagyja a templomot.

Egy baráti kör felé tart, hogy víg társak körében esetleg vallásgúnyoló élczek közt, végét szakítsa aggodalmainak.

Egyszerre csak az utcán nyüzsgő tömeg közepén megpillantja egyetlen Elek fiát. Int neki, hogy hozzá jöjjön. A kis fiu tétovázva tekint körül, neki iramodik a forgalmas utnak; egyszerre csak egy szekér robog arra; a fiu belé szalad, egy sikítás hallatszik s azután vége mindennek.

Barsy Gézának nincs már fia...

És most már csakugyan csodálkozik rajta az egész város, mert minden perczben félbeszakítja a beszédet s zavarodottan néz körül és tör ki e fájdalmas szavakban: Fiam! fiam! én öltelek meg téged!

***

*Ki a megtérést halasztgatja,
Lelkét az ördögnek adta.*

Pf.

De én is tudok ám!

Egy plebános azért keresett föl egy kereskedést, hogy a ház asszonyának 30 dollárt adjon át, mint a mely összeget egy valaki visszatérítésül küld neki tolvajlással okozott kár fejében. Az asszonynak, mint katolikus nőnek tudnia kellett volna, hogy a gyóntatónak a gyónásban hallottakat soha senki-

nek sem szabad elárulnia, mégis szertelen kíváncsiságtól vezéreltetve, tudni akarta a pénzküldő nevét. Hogy céljt érjen, nem az egyencs útra tért, hanem furfanggal akarta kitudni a titkot.

— Plebános úr — így kezdte beszédjét — a pénz engem nem érdekel; azt a 30 dollárt akár el is engedném az illetőnek, de tudnom kell a nevét. Lássá, mig meg nem tudom, addig gyanakodni fogok többekre, bizonyosan ártatlanokra is és így hasztalanul bűnökkel terhelem lelkemet. Azért, plebános úr, mondja csak meg a küldő nevét, legalább gyaníttassa velem az illetőt, vagy csak annyit áruljon el, hogy milyen koru vagy állásu az az én megkárosítóm; higye el, ezzel nagy hálára kötelez, mert sok fölösleges gyanusítástól megment. A kérdés föl volt téve; válasz kellett reá.

— Asszonyom, tud-e kegyed hallgatni?

— Senki jobban, mint én — válaszolt örömmel Éva kíváncsi leánya — ugyan azt szokás mondani, hogy asszonyra nem érdemes titkot bizni, de mondhatom, hogy én kivétel vagyok; ismétlem, hogy hallgatni fogok, mint a sir.

A pap szünetet tartott, mintha a titok elárulása fölött tanakodnék.

— Tehát kegyed tud titkot tartani?

— Kétség kívül.

— Ha tehát kegyed, asszonyom, tud titkot tartani, ez nagyon szép, de legyen róla meggyőződve, hogy én is tudom ám! Isten vele! — És ezzel a faképnél hagyta a kíváncsi asszonyt.

Erős akarat és hősi bátorság.

Az utóbb lezajlott amerikai háboruban történt, hogy az őrnagy elrendelte, miszerint a tábori pap eltemesse az elesett katonákat. Épen mikor ott állt a pap a sírnál, hogy beszentelje a csatában elesett bajtársakat, odatéved egy golyó és összezuzza a pap kezét, melyben a szertartásos könyvet tartotta. Erre a pap szó nélkül lehajol, fölemeli könyvét az épen maradt kezével és nyugodtan folytatja a temetési szertartást.

Ez mindenesetre katonás magaviselet, mely nyilván tanuskodik a pap egészséges idegeiről és erős akaratáról.

Egy másik papról még hősiebb cselekedetet olvasunk följegyezve.

Egy káplán a Szentséggel megtartott körmeneten segédkezett a plebánosnak. Az utóbbi épen áldást készült adni a népre. Már rajta volt a vállkendő, a Szentséget kezében tartva kifordult a nép felé. A segédkező pap ekkor észreveszi, hogy egy züllött külsejű, sötét tekintetű alak fegyverével a szent Ostyára céloz. A következő pillanatban már ott áll a pap a szentségmutató előtt, hogy saját testével fedezze azt. Épen jókor, mert a fegyver eldördül és a szent Ostya helyett halálra talált pap a Szentséget kezében tartó plebános lábai elé rogyott.

A hőslékü pap mindössze addig élt, míg társa föloldozásban részesítette és ellátta az Utravalóval.

Nemde, szép, valóban hősi egy cselekedet volt ez? Nemde, ezzel az önfeláldozó tettel megérdemelte az a pap, hogy az Ur Jézus kegyesen fogadja a színe előtt megjelenő szolgáját?

Mi talán soha sem jutunk olyan körülmények közé, a mikor vérünkkel pecsételhetjük meg a szentségi Jézus iránti szeretetünket, de arra bizonyosan nyílik alkalom, hogy gúny, káromlás és gyalázás ellen megvédjük a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Emmanuel.

KÉSEI GYÜMÖLCS.*

Kis áldozó
Nem sok idő múlva,
Már a deszkát
Erősen gyalulja.
Még egy-két év
S megyen a városba . . .
A sok iszap,
Hej, itt elsodorja!

Imádságban,
Napról-napra lanyhább;
A templomba
Csak úgy megy — ha hajtják.
Áldozni meg
Husvétkor se látják;
Megtagadja
Leghivőbb barátját.

A dolog is,
Nincs igen inyére.
De nem unná —
Sőt egyéb se kéne! —
Csak szünetlen:
Dáridó, tivornya,
Heje-huja,
Dinom-dánom volna.

Könye pörög,
Gurul arcán végig,
S felolvasztja
Szíve kemény kérgit.
A képecskét,
Ime, csókja éri;
Érzi, érzi:
Többé nem a régi!

Édes anyja
Levelet ír néki:
Javuljon meg,
Szépen inti, kéri.
És a fia?
Szíve lágyul, érzi;
Mégis, mégis:
Csak marad a régi!

A jó anya
Utána mén erre,
Könyes szemmel
Forrón megölelte.
És a fiu?
Megjavul — igéri.
Mégis, mégis:
Csak marad a régi!

Édes anyja
Ihol mit is küldö:
Kis képecske,
Ugy veszi szemügyre!
Nézi, nézi,
Sokáig a képet,
S gondolatja
Messze multba réved.

Imádságra
Nyílik meg az ajka;
Szíve, lelke
A templomba hajtja.
Bűnbánólag
Istennel kibékül,
S a képecskét
Órzi, szent emlékül!

Eszébe jut —
Hisz irva is látja —
Ő kapta ezt
Első áldozásra . . .
Megfordítja;
Itt az ő írása,
Istennek tett
Jámbor fogadása.

Sőt még több is!
Szívének hű képe,
Egy kis versből,
Im ragyog feléje:
«Én Jézuskám,
Hadd haljak meg, engedd,
Semhogy ismét
Elhagyjon kegyelmed!»

Az őrangyal
Ott terem mellette,
S beszédes lesz
Lelkiismeretje:
Angyal voltál!
Kimondhatlan boldog!
Mért is kellett
Szíved bemocskolnod? . . .

* Mutatvány Pap bácsi: Fehérvasárnapi Nefelejts cz. füzetéből. Megrendelhető: Tatán plébániahivatalban.

A gyakori szentáldozás azoknál, kik testileg vagy lelkileg szenvednek.

Mgr. Ségur.

Bármily sorsban vagyunk is, szükségünk van az Ur Jézusra; de különösen akkor érezzük, hogy rá vagyunk szorulva, midőn gondok, inség és szenvedés látogatnak meg bennünket.

Az oltárról hangzik, sőt lehet mondani kiált hozzánk az isteni vigasztaló szava: «Jöjjetek hozzám mindnyájan, kik fáradtok és terhelve vagytok és én megnyihitek titeket». Egyedül Ő száritja föl a könnyeket, vagy legalább is egyedül Ő képes azokat megédesíteni; csakis ő tölti be a mi szegény, szenvedésektől megtört sziveinket békével, reménynyel és ama benső egészen természetfölötti örömmel, melyet csak a keresztények ismernek és mely csodálatos módon megfér a könnyekkel.

A keresztény élhet fájdalomban és szorongatásban, de sohasem lehet boldogtalan. «Sirok — mondá nyugodt lélekkel egy anya, ki épen egyetlen leányát vesztette el — sirok és mégis elégedett vagyok.» Ezen anya naponként szokott áldozni.

Jézusban megtaláljuk az örökkévalóságot, a mennyországot. Menjünk hozzá, ha nagyon keserűnek találjuk ezen földi számkivetést, ha élet nagyon terhes. Járuljunk az ő legszentebb testéhez, mely elfeledteti velünk e siralom völgyét minden megpróbáltatásával, keresztjével és igazságtalanságával. Maga Jézus fog megtanítani minket arra a titokra, hogyan kell béketűrően szenvedni; Ő megszünteti fájdalmainkat, megerősíti szívünket és betölti mennyei békével.

Ha betegséggel látogat bennünket az Isten, hogy próbára tegye hitünket és hűségünket, akkor meneküljünk Hozzá; Ő a legjobb orvos és az Ő látogatása testünknek könnyebbülést, szívünknek örömet okoz. Minden beteg kereszténynek hetenként legalább is egyszer meg kellene áldoznia és pedig rögtön, betegségének kezdetétől fogva. A testi orvost mindig csak a lelki orvos után kellene hívni, először az égre kellene gondolni és csak azután a földre, először az örökkévalóságra, azután a mulandóságra; Rómában ez a szokás. Ezen szent áldozások azt eszközlik, hogy a te szenvedéseid napjai reád nézve a megszentülés napjai lesznek, melyek jövőendő lelkiéletedre rendkívül nagy befolyást gyakorolnak. Ha pedig a betegségnek áldozatául esel, akkor előkészítenek arra, hogy méltóan fölvedd az utolsó kenet szentségét és az isteni szeretet által egészen megtisztulva jelenjél meg az üdvösség Istene előtt.

Gondoskodjál arról, hogy kisebb gyermekeid is, ha betegek lesznek, szintén részesüljenek ezen kegyelemben. Mily szomorú tévedés vagy meg gondolatlanság a szülőktől, kik 8—10 éves gyermekeket is hagynak kimulni

szentségek nélkül. Az anyaszentegyház egész világosan tanítja, hogy szabad, sőt kell is a gyermekeknek megáldozniok, ha elérték azon kort, melyben a jót a rossztól megkülönböztetni tudják; és XIV. Benedek pápa azt mondja, hogy elégséges, «ha a gyermek ezen mennyei táplálékot a közönséges eledelelől meg tudja különböztetni».

Mily áhitattal szoktak áldozni a beteg gyermekek? A szent kereszt-ségben nyert kegyelem csodálatos erővel működik bennök és jobban előkészíti őket a legméltóságosabb Oltáriszentség vételére, mint a mi összes fáradozásunk.

Ágnes vagy az Oltáriszentség kis menyasszonya.

o o o o Angol regény o o o o

(Folytatás.)

Fordította: FLUCK JOLÁN.

NEGYEDIK FEJEZET.

Egy irországi katolikus templom Cromwell idejéből. — A nővér:

«Üdvözlégny Mária! Az est árnyéka reáborul a földre és vizekre, minden élő lény nyugalomra tér, de lelkünk előbb felemelkedik Hozzád. A gyermek, a felnőtt, az agg, egyaránt kéri oltalmadat; s szenvedéseikben és bajaikban csak téged hívnak segítségül, téged, kinek anyai gondjaira bizott az isteni Megváltó haldoklása nehéz pillanatában is. Oh, mennyivel édesebb a te szenvedéseidet megosztani, mint a világ hiu örömeit élvezni. Üdvözlégny Mária!»

— Kérlek, folytasd énekedet, édes Grace — könnyörgött Agnes, midőn a fiatal leány elhallgatott. — Kérlek, folytasd!

Mióta szegény Rozália elköltözött e földről s jóságos lelke a mennybe szállt, azóta nem gyönyörködhettem ily szép énekben.

Ágnes, mint rendesen, kedvencz helyén üldögélt, most azonban nem volt egyedül; védője, kivel immár gyakran találkozott, mellette állt. A leányka ugyan sohasem ment a szammori kastélyba, de azért sokszor órahosszáig sétált kis barátnéjával a saint-bride-i temetőben s szebbnél-szebb énekekkel s érdekesebbnél érdekesebb történetekkel mulattatta őt. Szeretetteljes és gyöngéd modorával teljesen megnyerte Ágnes szívét, s a vak gyermek hamarosan arra a meggyőződésre jutott, hogy soha még senkit sem szeretett úgy, mint Gracet, Lady Ozanmoret, sőt Francescót sem véve ki; de még Benitát sem, gyermekségének hűséges támaszát. Hogy kicsiny barátnőjének örömet okozzon, Grace imigy folytatá: «Oh, Irhon, drága hazám, a tenger kedves leánya te, mert hullámai szebb partokat nem csókolgathatnak, mint a te partjaid, elsoroljam-e mindazt, a mivel az Úr téged felékesített? Sirjak-e vagy örüljek-e a felett, hogy az édes Jézusért szenvedhetsz?»

Mosolyogva és boldogan vetted fel vállaidra a keresztet, melyet még most is a legnagyobb megadással és türelemmel viselsz.

Áldassék e föld, a melyet soha martyrvér nem öntözött, mely úgy vette fel a keresztény hitet, hogy annak hófehér ruháját egyetlen vércsepp sem mocskolta be, s a legcsekélyebb bánat sem vetette rá árnyékát».

— Nem, e dalt nem folytathatom — mondá Grace hirtelen elhallgatva. — A szent Patricius által dicsőségesen hozott és ide leszúrt keresztet évek hosszú során át vér áztatja. De nem a mi kardunk ontja e vért az ő nevében, mert a mi vérünk az, s boldogok vagyuk, ha odaadhatjuk érte életünket is.

— Édes Grace, te oly különös vagy. Többnyire gyöngéd, kedves, alázatos, néha pedig...

— Olyan büszke és szenvedélyes, ugy-e, testvérkém? — egészíté ki a fiatal leány.

Mindég testvérkének szólitotta a vak gyermeket, mióta közelebből ismerte őt.

— Nem, nem épen azt akarom mondani, — mentegetődzött Ágnes, — hanem valami titokzatost találok rajtad. Lady Ozanmore is ezt mondja.

— Lady Ozanmore! Mit akarna ő rólam megtudni?

— Semmit, de veszem észre, hogy rendkívül érdeklődik irántad.

— Hát az én kis testvérem minőnek tart engem? — kérdé Grace félig tréfásan, félig komolyan.

— Oh, ő téged nagyon, de nagyon szeret. Először is önmagadért, másodsor azokért a szép énekekért, melyekkel lelkét felvidítod; de mindenekfelett azért, mert te is azt szereted és imádod teljes szivedből, akit ő.

— Nem, nem egészen úgy, mint te, édes Ágnes, mert te a valódi alázatosság szellemében valóban imádod őt, én pedig elkeseredett szívvvel, s csupán csak Isten tudja, mennyi erőmbe kerül ez érzést leküzdenem.

— Igen, de velem senki sem bánt ám igazságtalanul, s ezért nincsenek is ilyen harczaim. A vakok nem látják, ami körülöttük folyik, s alkalmasint ez az oka annak, hogy türelmesebbek is.

És mint mindig, valahányszor nyomoruságáról beszélt, Ágnes hangja igen meglágyult s bizonyos mennyei szelidség ömlött el egész lényén.

— Bár én is vak lennék! — sóhajtott fel Grace. — Talán nyugodtabb érzés szállná meg szívemet.

— Ha a vakságot óhajtod, a te számodra is létezik ilyen. Hunyj szemet mindarra, a mi e világon történik, s fordítsd tekintetedet Jézus felé. Szemléld az Ő szenvedéseit és felejtsd el a tieidet, így azután vak leszel te is.

— Ezt már magam is megpróbáltam, de látod, édes testvérkém, én olyan vagyok, mint a szembekötődöt játszó gyermek, bekötöm a szememet, de azért a kendő alól gyakran ki-kitekingetek.

— Mégis csak boldog érzés lehet az Úr Jézusért szenvedni.

— Igen, Ágnes — válaszolá élénken Grace; — igazad van, boldog az, kiérte szenvedhet; boldog az, ki így szólhat: Gazdag lehetnék és szegény vagyok; a nagyvilágban kényelemben élhetnék, s mint hajléktalan koldus, gyakran még azt sem tudom, hogy hol hajtom pihenőre fejem. Istenem! — tette hozzá hirtelen felugorva helyéről s ragyogó tekintetét az égre vetve. — Minő édes éretted szenvedni! Csupán szent neved tiszteletéért is; de egyszersmind minő fájdalmas azokat szenvedni látni, kiket életünkénél is jobban szeretünk! És milyen nehéz lelkünknek ama kimondhatatlan gyűlöletét legyőznünk, melyet a minden rossznakokozója iránt érzünk!

— Elhiszem kedves Grace, pedig azt le kell győznöd.

— Igazad van Ágnes, e gyűlölködéssel többet ártok magamnak, mint ellenségemnek.

— Bocsáss meg neki tehát, talán az édes Üdvözítő is így szólt volna róla: «Nem tudja, hogy mit cselekedik».

A fiatal leány pár perczig hallgatott, mintha csak átgondolta volna mindazt, amit ellene vétettek, azután így szólt:

— Jó, megbocsátok neki teljes szivemből és minden este és reggel imádkozni fogok érte és azokért, a kik üldöznek bennünket, pedig nagy az ő számuk.

— Imádkozni fogsz? Oh, mondd meg, édes Grace, hogy hol? Lady Ozanmore azt mondta, hogy most már semmiféle törvény sem tiltja vallásunk nyilvános gyakorlását.

— Úgy van, Ágnes, de gyülekezni sehol sem szabad, mert tudod, hogy a zendülések országunkban napirenden vannak, s bölcs katonáik nem képesek megkülönböztetni egymástól a vallásos és politikai összejöveteleket.

— Igen, de a templomokban bizonyára megengednék a gyülekezést.

— Templomban, templomban — ismétlé Grace türelmetlen hangon. Csak annyit mondok neked, hogy husz mértföldre sem találhatsz templomot s ha közös imádkozásra akarunk összegyűlni, úgy csupán a tenger partján, a szabad mezőségeken, vagy a barlangok mélyében tehetjük azt. Jöjj velem s megmutatom neked, hogy bántak el templomainkkal; és akkor nem fogsz többé csodálkozni, ha azt mondom, hogy a templom a sziget e részén valószínű fényezés, mi pedig üldözött jövevények vagyunk. Erre megfogva Ágnes kezét, kövecses meredek uton fölvezette őt a romig, mely a hegy tetejét festőileg díszítette.

— Látod Ágnes? Ah de el is felejtettem, hogy te nem látsz. E düledző fekete falak valaha templom falai voltak.

— Templomé? Igazi templomé? — csodálkozott a vak gyermek.

— Igen, templom falai — ismétlé Grace — és bizvást megcsókolhatod e földet, mert mátyrok vére öntözte azt.

Alig száz éve remek templom emelkedett e helyen. Mint hajdan a zsidók, kik idejüket s kincseiket föláldozták arra, hogy Istennek méltó házat építsenek, úgy hozták létre e templomot is, a hol a katolikus hivek lélekben és valósággal kívánták imádni az Urat. Nemsokára befejezték művöket. Vasárnap reggel volt. Az Atlanti tenger kék hullámai a felkelő naptól tündökölve törtek meg a sziklákon; a virágok szebben nyiltak mint valaha, mintha csak a természet különös pompát akart volna kifejteni. A környék lakói összesereglettek, senki sem maradt otthon. Férfiak, asszonyok, öregek, gyermekek, szegények, gazdagok mind megjelentek; még pedig boldogságtól ragyogó arczczal, mert a püspök e napon a bérmálás szentségével akarta megerősíteni a már üldözött lelkeket. Örömmel jöttek s mindenki, a ki eddig még nem volt Isten harcosává avatva, az utolsó gyermekig, mind óhajtotta a Szentlelket magába fogadni, mert apraja, nagya buzgó katolikus volt.

A templom megtelt hivel s belsejében a legnagyobb szeretet, remény, béke és boldogság honolt... kívül azonban... No de ne előzzük meg az eseményeket.

A polgári előljáróságot azonban valaki értesítette a miséről s a készülődő egyházi ünnepségről és így a szent ténykedést egyszerre csak trombiták zaja zavarta meg. A hivek ijedten figyeltek, a püspök abbahagyta beszédét, a harangok elnémultak s a trombitahang folyton közeledett, mig-nem úgy tetszett, mintha csak a templom faláig ért volna. Ekkor hirtelen elnémult. Helyette azonban a vadászkürt éles átható, hangja csendült meg. Némelyek kitekintettek az ablakon. És oh Istennek szent Anyja! rémülten vették észre, hogy Cromwell katonái által vannak körülvéve. Mi lesz most a fegyvertelen tömeggel? Nem lehetett sem önvédelemre, sem menekülésre gondolni, mindenki tudta sorsát, mely üldözőik kezében volt.

Nem remélhettek kegyelmet, ha Isten házat elhagyják; bezárták és eltorlaszolták tehát a kapukat s az oltár köré csoportosultak.

Ha ezek az emberek lázadók lettek volna, úgy semmi sem természetesebb, mint hogy a katonák betörnek hozzájuk, szétzavarják a tömeget s a bűnösöket börtönbe hurczolják; ha veszedelmes vadállatok, úgy tüzet raknak körük s felpörkölik őket. De ezek csak pápisták voltak, mint a hogy itt a katolikusokat nevezik.

Cromwell szívében ádáz gyűlölet élt e szegény ártatlan lelkek iránt s tüzzel, vassal iparkodott a saját hitét, az evangélikus vallást terjeszteni. Katonái tehát körülrakták a templomot magasan fával, szalmával s mindenféle égető anyaggal, azután meggyújtották s a vörös lángnyelvek fölcaptak az égre. A bennszorultak hamarosan észrevették ezt és tisztában voltak sorsukkal.

KIMUTATÁS

a Budapesti Központi Oltáregyesület által 1904-dik évben ajándékozott tárgyakról.

8. A csanádi egyházmegyében.

Csukás :

- 1 kehely patenával
- 1 fekete miseruha
- 1 viola vecsernyepalást
- 1 fehér magánstola
- 1 fekete magánstola
- 1 ciboriumköpenyke
- 1 burza
- 1 szenteltvizhintő
- 3 canontábla
- 1 gyászmisekönyv
- 1 karing
- 1 öv.

Nagy-Szent-Miklós, a kórházi kápolna részére :

- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 1 viola-fehér magánstola
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 2 vörös ministransruha
- 1 alba
- 1 karing
- 2 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 6 kéztörlő
- 1 öv
- 3 oltárterítő
- 1 antipendium. 300—50.

Daruvár, a színérszegi fióktemplom részére :

- 1 tabernaculum
- 2 tabern. gyertyatartó

Görömböly, a borsodcsabai fióktempl. részére :

- 1 ciborium

- 1 fehér miseruha
- 1 fekete miseruha
- 3 canontábla
- 1 alba
- 2 corporale
- 2 vállkendő
- 6 kehelytörlő
- 2 palla
- 1 öv
- 2 oltárterítő 150—80
- 2 tabern. corporale
- 1 antipendium 162—80.

Józsefszállás, az új plébániatempl. részére :

- 1 fekete miseruha
- 1 viola miseruha
- 1 fehér magánstola
- 1 fekete magánstola
- 1 viola magánstola
- 1 oltárlámpa
- 1 oltárlámpa zsinórral
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 alba
- 2 karing
- 3 vállkendő
- 3 corporale
- 2 ministransing
- 1 oltárterítő 330—78
- 1 kétrudu mennyezet.

Német-Bencsek :

- I. *Mély-Nádas fióktemplom részére :*
- 2 vörös ministransruha

- 2 fekete ministransruha
- 2 ministransing.

II. Román-Bencsek fióktemplom részére :

- 2 vörös ministransruha
- 2 fekete ministransruha
- 2 ministransing.

III. Aranág fióktemplom részére :

- 2 vörös ministransruha
- 2 fekete ministransruha
- 2 ministransing.

Német-Csernya :

- 1 fehér himzett vecsernyepalást
- 1 fehér himzett magánstola
- 1 burza
- 1 beteglátogatási szelence
- 1 olajtartóval (I.)
- 1 pacificale
- 2 misekönyv
- 1 alba
- 1 öv.

Zombolya, a «Jesuleum»-int. káp. részére :

- 1 kis monstrancia
- 1 füstölő tömjéntartóval
- 1 világos vecsernyepalást.

9. Az egri egyházmegyében.

- 4 oltárgyertyatartó
- 50—55
- 1 oltárkereszt

- 1 fehér miseruha
- 1 misekönyv
- 2 corporale

2 vállkendő
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
2 palla
1 oltárterítő.

Szuhogy :

1 monstrancia
1 ün. fehér miseruha
1 ün. viola miseruha
1 fehér vecsernyepalást
2 vörös ministransruha
2 ministransing.

Bükkszenterzsébet :

1 vörös miseruha
1 viola vecsernyepalást
1 misekönyv
2 vörös ministransruha.

*Recsk :**I. A mater részére :*

1 ün. fehér miseruha
1 viola vecsernyepalást
1 viola-fehér magánstola
1 lavabotálca.

II. A mátraderecskei fióktemplom részére :

1 fehér miseruha
1 viola-fehér magánstola
6 oltárgyertyatartó
50—55—60
1 gyászmisekönyv
1 lavabotálca.

Tibold-Darócz, a kácsi filia részére :

1 kétrudu mennyezet.

Tisza-Dada :

1 fehér miseruha
1 viola vecsernyepalást.

Felső-Nyárád :

1 négyrudu mennyezet

1 kehely megaranyozása
1 fehér vecsernyepalást
1 viola-fehér magánstola
1 velum
4 vörös ministransruha
2 karing
4 ministransing.

Ároktő, a tiszakeszi filia részére :

1 oltár
4 fagyertyatartó
1 pacificale
1 fehér magánstola
1 viola magánstola
2 vörös ministransruha
1 karing
1 oltárterítő
1 antipendium 325—50
2 tabern. gyertyatartó.

Kis-Várda :

1 négyrudu mennyezet
1 viola-fehér magánstola
1 szenteltvizeztartó hingtővel
1 misekönyv
1 gyászmisekönyv
1 tálcza ámpolnával
1 alba
6 vállkendő
6 corporale
6 kehelytörlő
6 kéztörlő
6 palla
1 öv.

Magyar-Szirák, a finkei fióktemplom részére :

1 monstrancia
1 fekete miseruha
1 viola magánstola
1 ciboriumköpenyke
1 velum
1 misekönyv

1 gyászmisekönyv
1 alba
1 karing
3 vállkendő
3 corporale
6 kehelytörlő
1 öv.

*Apátfalva :**I. A borsod-szent-mártoni fióktemplom részére :*

2 alba
1 karing
2 vállkendő
2 corporale
6 kehelytörlő
1 oltárterítő 300—150.

II. A monosbéli fióktemplom részére :

1 kétrudu mennyezet
1 viola vecsernyepalást.

*Erdő-Kövesd :**I. A mater részére :*

1 fekete palást.

II. Az istenmezei fióktemplom részére :

1 velum
2 fekete ministransruha
2 ministransing.

III. A várasszói filia részére :

1 kétrudu mennyezet
1 monstrancia
1 velum
2 ministransing.

Gyöngyös, a mária-tanodai irg. nőv. káp. rész. :

1 velum.

*Dombrád, a kécskei
fióktemplom részére:*
1 fehér miseruha

1 fekete miseruha
1 alba
2 corporale

2 vállkendő
2 kéztörő.

10. A nagyváradai egyházmegyében.

Ilosva:
1 viola miseruha
1 fehér vecsernyepalást
1 velum
2 karing.

1 fekete miseruha
1 világos felon
1 ciboriumköpenyke
6 oltárgyertyatartó 50—
55—60
1 oltárkereszt
1 burza
1 misekönyv
1 alba
1 karing
2 vállkendő

2 corporale
6 kehelytörő
6 kéztörő
2 palla
1 oltárterítő
1 antipendium 330—42.

*Belényes, az új kórházi
kápolna részére:*
1 kelyhet mindennel
1 ciborium
1 fehér miseruha

Asszonyvásár:

1 köznapi feh. miseruha
1 fehér vecsernyepalást
12 stolastráf.

11. A rozsnyói egyházmegyében.

*Losoncz: a kórházi
kápolna részére:*
1 alba
1 karing
4 corporale
4 vállkendő
6 kehelytörő
6 kéztörő
1 oltárterítő 200—72
4 palla.

Tiszolcz:
1 sárga vecsernyepalást
1 ciboriumköpenyke
4 vörös ministransruha.

Nagy-Rőcze:

*I. Murány-Zdihava fiók-
templom részére:*

1 fekete palást
1 fehér magánstola
1 szenteltviztartó hin-
tővel
1 karing.

*II. Kis-Rőcze fióktemp-
lom részére:*

1 fekete palást
1 fehér magánstola
1 szenteltvizt. hintővel
1 karing.

*Rozsnyó, a szent Fe-
renczrendiek templomá-
nak:*

2 fehér miseruha.

Csetnek:

1 kehely megaranyozása
1 ciboriumköpenyke
1 burza
6 corporale
6 kehelytörő
2 oltárterítő 350.

Süvete:

1 kehely patenával
1 ün. fehér miseruha
1 viola miseruha
1 fehér vecsernyepalást
1 fekete palást
1 viola magánstola
1 velum
1 ciboriumköpenyke
1 burza
1 beteglátogatási sze-
lencze
1 olajtartóval (l.)
6 oltárgyertyatartó 50—
55—60
1 öröklámpa
1 oltárkereszt

Alsó-Sztregova:

1 fekete miseruha
1 fekete palást.

Murányhosszurét:

1 zöld miseruha.

Antalfalva:

1 tabernaculum (tölgy-
fából)
2 tabern. gyertyatartó
2 tabern. corporale.

1 pacificale
 2 vörös ministransruha
 2 fekete ministransruha
 2 alba
 2 karing
 6 corporale
 6 vállkendő
 12 kehelytörlő
 12 kéztörlő
 3 palla
 4 ministransig
 3 oltárterítő

1 antipendium 335—50
 1 füstölő tömjéntartóval
 1 oltárkaró (védő)
 290—70.

Méthi :

1 ciboriumköpenyke
 1 burza
 4 kisebb gyertyatartó
 1 öröklámpa 45 cm.
 1 lámpaláncz
 1 pacificale

1 füstölő tömjéntartóval
 1 fehér magánstola
 1 öv.

Stoósz :

1 fehér miseruha
 1 fekete palást
 1 ciboriumköpenyke
 4 vörös ministransruha
 2 karing.

12. A szatmári egyházmegyében.*Mátészalka :*

1 fehér miseruha
 1 vörös miseruha
 1 fekete palást
 1 fehér magánstola
 1 fekete magánstola
 1 viola magánstola
 1 alba
 1 karing
 1 öv.

Fehér-Gyarmat :

6 oltárgyertyatartó
 50—55—60
 1 burza
 1 ünnepi alba
 2 karing
 10 corporale
 10 vállkendő
 12 kehelytörlő
 12 kéztörlő
 10 palla.

Józsefháza :

6 oltárgyertyatartó
 50—55—60
 1 pacificale
 1 fekete palást
 1 burza.

Madarász :

1 viola vecsernyepalást
 1 velum
 1 szenteltvizt. hintővel
 2 fekete ministransruha.

Daral :

1 fekete miseruha
 1 fekete palást
 1 ciboriumköpenyke
 2 fekete ministransruha
 2 ministransig
 1 füstölő tömjéntartóval.

Sáros-Oroszi :

1 viola-fehér magánstola
 1 burza
 1 beteglátogatási szel.
 1 olajtartóval (I.)
 1 keresztségi szelencze
 1 hamu- és só-edény
 3 canontábla.

Mezőkászony :

1 kehely megaranyozása
 1 uj patena
 1 fekete miseruha
 1 viola miseruha
 1 világos vecsernyepalást
 2 fekete ministransruha.

Fancsika :

1 kehely patenával
 1 köznapi feh. miseruha
 1 világos vecsernyepalást
 1 velum
 1 alba.

Felső-Remete-Vasgyár :

1 ünnepi vör. miseruha
 1 öröklámpa
 2 alba
 3 karing
 2 felső oltárterítő
 2 alsó oltárterítő.

*Lapos-Bánya :**I. A mater részére :*

1 fehér vecsernyepalást
 1 pulpitus
 2 fekete ministransruha
 12 kehelytörlő.

II. Misztótfalu fióktemplom részére :

1 kétrudu mennyezet
 1 vörös miseruha.

*III. Miszbánya fióktem-
plom részére:*

1 fehér miseruha
1 viola miseruha
1 világos vecsernyepalást.

Visk:

1 ünnepi fehér miseruha
1 fekete palást.

*Szerednye, az új temető
kápolna részére:*

1 fekete miseruha
1 fekete palást
1 karing
2 corporale
2 vállkendő
6 kehelytörlő

6 kéztörlő
2 palla
1 öv.

Szatmár:

4 kehely megaranyozása
2 ciborium megarany.

Oltáregyesületi ügyek.

A kolozsvári oltáregyesület gyásza.

A Kolozsvári Oltáregyesület mély fájdalommal tudatja, hogy szeretett, fáradhatatlanul buzgó elnöke, Göncz-Ruszkai *Kornis Berta* grófnő brünni alapítványi hölgy Ilosván folyó hó 16-án szép lelkét Teremtőjének visszaadta. Az egyesület tagjai augusztus hó 19-én délelőtt 10 órakor a Szent-Mihály templomban tartott szentmisén küldtek buzgó imát feledhetetlen elnökükért az egek Urához. Az örök világosság fényeskedjék neki!

*

Az Örökimádás templomára adakoztak:

Marek József 1 k, N. N. egy aranygyűrűt, Morovits Fanni 4 k, Niessenberger Irma 5 k, Gregorits János 10 k, Gregorits Jánosné 10 k, N. N. 1 k, N. N. 24 k, Cséri Mihályné Galga-Hévizről 2 k, Fodor Gyuláné 3 k, Herich Károlyné 1000 k, Berger Anna 10 k, N. N. 2 k, Petky István 2 k, az, «Alkot-

mány» utján a rozsnyói egyházmegyei hivataltól a következő plébániákról: Divény-Oroszi 1 k, Dobora 2 k 50 f, Jászó 9 k, Losoncz 5 k, Osgyán 1 k, Szomolnok-Hutta 1 k, Gorova 2 k, Rimaszécs 1 k, Rimaszombat 20 k, Stoósz 5 k, Vereskő 3 k, a rozsnyói közp. Papság 36 k, összesen 86 k 50 f, Herzer Mária Bpest 10 k, N. N. 2 k, ft. Spuller Gyula garamszöllősi plébános ur 5 k, Bernáth Ignác és neje 100 k, Lafrankó Jánosné urnő 89. számú gyűjtőívén 110 k, özv. Adamovits Józsefné ivén 150 k 60 f, Komáromy Erzsébet 2 korona.

*

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1904. június hóban befolyt díjak.

Dobrovszky Mária 2 k, Komora Johanna 3 k, Csölle Czeccilia 2 k, Gerlits Anna 80 f, Achel Irén 1 k, Kubinyi Tamásné 2 k, Lénárd Teréz 6 k, Szabó Mária 1 k, Zmertich Imre 5 k, Zmertich Imréné 4 k, a Békés-Csabai tagoktól 3 k 50 f, Peruchon Teréz 2 k, Kohányi Jánosné 1 k, Papp Apolónia 24 f, Besenyei Veronika 24 f, Sipos Borbála 24 f, Oszlanczi Erzsébet 24 f, Papp Anna 24 f, Stücz Anna 24 f, Szekanina Viktória 2 k, Siposné Kovács Erzsébet 1 k, a Semináriumi tagoktól 72 k, Tuschl Vilma 4 k, Bakosné 2 k, Farkas Ágnes 54 f, Magdalik Mária 24 f, Német Luiza 4 k,

Pernel István 6 k, Pernel Mária 4 k, König Anna 1 k 24 f, Tóth Istvánné 1 k, Karf Józsefné 2 k, Kováts Jánosné 2 k, Füll Lipót 24 f, ft. Moldován János ur által Alsó-Bánról 51 k, Stromm Mária 2 k, Kosztolányi Károlyné 4 k, Végh Rozália 10 k, ft. dr. Tóth József ur által Szombathely egyházmegyéből 59 k 72 f, Marks Józsefné 48 f, ft. Kintli György plébános ur a Zala-Szent-Lászlói tagoktól 6 k 36 f, Riha Ferencz 2 k, Riha Ferenczné Anna 2 k, Stankovszky Mária 2 k, Újváry Miklósné 30 f, Újváry Etelka 30 f, Biró Ferenczné 40 f, öz. Medveczky Mihályné, 2 k, Dobros Ilona 2 k, Bresztyák Mária 4 k, Kopp Józsefné 4 k, öz. Büchler Mórné 4 k, Marzsó Elvira 2 k, Dominek Sándor 2 k, Tyukos Alajosné 2 k, Kocsi Gizella 4 k.

Elmélkedés a legfölségebb Oltáriszentségről.

Bouilleric, carcassonei püspöktől.

A lelki növekedés.

I.

Jézus názáreti rejtett életében Isten és az emberek előtt bölcseségben és kedvességben növekedett. E bölcseséget és e kedvességet az Oltáriszék-rény foglalja magában.

*

A kisdéd — ugymond az evangélium — növekedett és a bölcse-

ségben teljesen megerősödött és Isten malasztja vala benne.

Nem imádandó-e a kisdéd Jézus, a ki mint Isten, a bölcseséggel egészen el volt telve, de magát az emberi állapotba lealázva, fokozatosan fejlődött és anyja mellett Názáretben elrejtözve, mind a bölcseségben, mind pedig a kedvességben növekedett, azon fokban növekedett, a mint nőtt a korban, arra várva, hogy férfiuvá fejlődvén, a benne levő tudomány és bölcsesség kincseit a világnak egészen kinyilatkoztassa.

Ha Názáretben Jézusnak emez alá-zatos és-csodálatos fejlődésénél jelen lettünk volna és ha, mint Mária és József, a magasságból e gyermek kiletét illetve fölvilágosítást nyertünk volna: kétségkívül vajmi gyakran térdre borultunk volna, hogy a nyomoruságunkhoz való ily nagy leereszkedését megköszönjük.

Oh jó Mester — így szoltunk volna hozzá — mikép háláljam meg azt a végtelen irgalmadat, a melyet azzal tanusitasz, hogy belső kimondhatatlan fényességedet csak fokokonként leplezed le?

Ő pedig azt felelte volna, hogy mi ezt neki jobban nem hálálhatjuk meg, mint azzal, ha e szüntelen előhaladását követjük és példáját javunkra fordítjuk.

Oh jámbor lélek, az Oltáriszék-rényben imádásodra maga a názáreti Jézus áldoztatik föl.

Borulj lábaihoz, a mint azt a názáreti alacsony házban tetted volna.

Kérj tőle némi részt e bölcseségből és e kedvességéből, a melyet ez

uj Názáretben rejteget; hogy belőle, mint kimerithetetlen forrásból meríteni hozzá járulhassunk.

Igen, Jézus az Oltáriszentségben bölcseségét elrejtí.

A világiak, a gonoszak a szeretetnek eme tuláradásán nevetnek, a mely Istent ily megsemmisüléseig megalázta; de mi, mi Isten terveinek mélységét imádjuk és az Oltáriszentség szerzésében csodálatos bölcseséget ismerünk el, a mely minket Üdvözítőnk megsemmisülésével gyarapít.

De főleg azt a kegyelmet, a mely Jézust Oltáriszentségébe zárta.

Itt a gyöngeségem támasza, szeretetem szomjának csillapítása; könyeim vigasztalása, kételkedésem tanácsa; szenvedélyeim legyőzése; a rám támadó gonosz lélek megfutamítása; kevélységem megalázása; lelkem kenyere; szóval, a kegyelem a saját szerzőjében és kuffejében, azaz teljességében.

II.

Az Oltáriszekerényi rejtett életben mi is gyarapodunk; viszont pedig a világi zajos életben napról-napra fogyatkozunk.

*

Jézus példájára növekedni, a lelki uton előre haladni akarok.

Bölcsességemet mindennap gyarapítani akarom; magamnak több kegyelmet akarok szerezni; mert tudom, a mire a szentek egyező tanítása, valamint saját tapasztalatom tanít, hogy t. i. az erény útján megállapodni nem lehet.

Folytonosan előre kell haladni, különben visszaesik az ember. Középut nincs.

Jól jegyezzük meg. Jézus a benne rejlő bölcseséget és kedvességet a világban csak lassan-lassan nyilatkoztatja ki.

E bölcsességének és kedvességének közöttünk való jelenlétét még kevésbé feltűnőszinpadon örökíté meg.

Ha tehát a Mestert előhaladásában és lelki növekedésében követni akarjuk: nekünk is ily kedvező helyet, középpontot kell választanunk, mint ez, a hol ő élt és még most is él.

A lélek a világban fogy, hanyatlik, mint ama forró égővi fák, a melyek távol hazájoktól elcsenevésznek.

Oh Oltáriszekerény, oh elzárt kert; a hová engem Jézusom oly gyakran kegyeskedik bevezetni!

Az ő életét akarom élni; belső magányt akarok magamnak alkotni, a hol magamat megismerhetem, szerettemet láthassam, szavát hallhassam és kegyelmét élvezhessem.

Az «Énekek éneke»-beli jegyes keresi szeretetének szeretetreméltó tárgyát. Kéri őt az utasoktól; de a nyilvános utak zajában nem találja.

Visszatér házába, keresi házának legelrejtettebb zugában és ime kedves hangok ütik meg fülét, a mint azokat a jegyes kecsességgel és szépséggel fölruhazza.

Utána járásunkban az isteni Kedves tökéletességét utánozzuk!

Hagyjuk el a világ zajos életét, a hol lelki életünk gyászosan tönkremegy és elhervad, mint a nagyon finom forró égővi virág, a mely nem

viselheti el, ha más égtáj alá ültetik.

Az Oltáriszkekrény életét éljük!

A mint csak lehet, árnyékában élünk!

Mindennap és napjaink minden pillanatában csendes kertje szellemében élünk.

Ott, a kedvező talajon, a jótékony nap tüze alatt tökéletességének isteni nedve lelünk minden rostjába üdvösséges harmatot fog szétárasztani.

Előmenetelünk oly gyors lesz, hogy minden este, az Oltáriszentség látogatása után szívünket az Oltáriszkekrényben hagyva, elmondhatjuk:

Jézust ma jobban szerettem, mint tegnap.

III.

Mostanáig az Oltáriszentség növelt-e minket; avagy inkább a világ kisebbitett?

*

Most pedig, názáreti isteni kisdéd, magamba szállok és bátran e kérdést intézem magamhoz:

Mostanáig az Oltáriszentség növelt-e engem?

Vagyok-e alázatosabb?

Az elrejtettéletetszeretlem-e jobban?

Boldogabb vagyok-e magányomban?

Tisztább-e, könyörületesebb-e, buzgóbb-e, mint utolsó szent áldozásom előtt?

Lelkemben volt-e állandó haladás egyik szent áldozásomtól a másikig?

Az Oltáriszkekrényi életet szerettem-e eléggé, hogy ott lelki gyarapodást találjak, a melyet Isten és az emberek észrevehettek?

Oh, nem!

Nagyon szerettem a világot, annak a zaját és zsvaját.

Lelkem boldogságát ott véltem föl-találhatni; pedig az ott tönkre ment.

Reméltem, hogy ott vágyaim kielégítését föl fogom lelteni, pedig szívemet kimondhatatlan búskomorság foglalta el.

Erkölcsei sülyedést találtam ott; a melyből, úgy érzem, hogy csak az Oltáriszentség képes engem kiemelni.

Ott kisebbedtem, pedig én gyarapodni akarok.

Oh te zajos és szórakoztató világ, én tőled elválok.

Te pedig, Jézusom Oltáriszkekrénye! többet ér a te tornácodban eltöltött egy nap, mint a világi palotákban egész századok.

Fischer Ágoston.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER
ÉS DISZITŐ. ==

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és
körhelyiségek teljes berendezését, továbbá
elfogad és pontosan teljesít minden e
szakmába vágó javításokat. ==

HERCZEG ZSIGMOND ELSŐ MAGYAR
JÁTÉKÁRU ÉS
VII., Munkás-utca 6. sz. SZENT CZIKKEK
ÖNTODÉJE. @

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint
Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. a 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

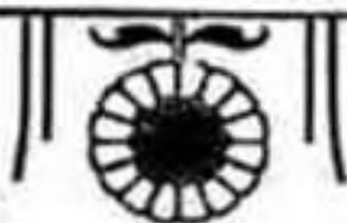
- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocszal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.
- V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:
A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az uj teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhímzés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

*Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák
berendezéséhez szükséges tárgyaimat a leg-
jutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben,
nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika
és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.*

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

*Szentszobrokat, csillárokat, cibo-
rium és kelyheket. Fali és oltár-
gyertyatartók és oltárlámpákat.
Monstrancziák, stáció-képek,
oltárok, Urkoporsókat stb.
Nagy választék arany, ezüst és
selyemhímzésekben, valamint
hímzett egyházi ruhákban.*

*Régi ruhák javítását, valamint
kelyhek, ciborium, monstran-
cia, oltárlámpák, oltárgyertya-
tartók megezüstözését vagy
megaranyozását elvállalom és
olesón készítem el. Képes ár-
jegyzéket és költségvetést kívá-
natra bérmentve küldök.*

